

[Ministeren for offentlige arbejder.]

karakter understreges af, at det gennemføres i en særlig lov.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ministeren for forureningsbekæmpelse (Kampmann): Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om foranstaltninger mod forurening af havet med andet end olie og forslag til lov om ændring af lov om foranstaltninger mod forurening af havet med olie og andre materialer.*

Forslagene tager i det væsentlige sigte på at indføre en selvstændig lov om forbud mod dumpning i havet af stoffer og materialer og på at skabe grundlag for ratifikation af den på en konference mellem nordøststaterne i Oslo i oktober 1971 udarbejdede konvention til forhindring af havforurening ved dumpning fra skibe og luftfartøjer.

Oslokonventionen, der træder i kraft, når 7 stater har ratificeret den, er optrykt som bilag A til forslaget til lov om foranstaltninger mod forurening af havet med andet end olie. Om konventionens indhold er givet en kort redegørelse under de almindelige bemærkninger til lovforslaget, hvortil jeg tillader mig at henvise. Jeg skal her blot fremhæve, at konventionen må anses for et betydningsfuldt fremskridt i det internationale samarbejde om forureningsbekæmpelsen, og udtrykke ønsket om, at den vil inspirere til og danne forbillede for andre regionalaftaler om forbud mod dumpning i havene, og at den vil blive lagt til grund ved drøftelserne af spørgsmålet om indgåelse af en globalaftale om forbud mod dumpning, hvilket spørgsmål vil blive taget op på FN's miljøkonference i Stockholm nu til sommer.

Det centrale i det foreliggende lovforslag er et globalt forbud mod dumpning af skadelige stoffer og materialer fra danske skibe og fly med dispensationsmulighed for de meget skadelige stoffer kun under ganske særlige omstændigheder, for andre skadelige stoffer kun i hvert enkelt tilfælde. I regionalområdet — det nordøstlige Atlanterhav og Ishavet med tilstødende farvande — samt herudover i Østersøen, Sundet og Bælterne foreslås forbud mod dumpning af alle slags stoffer og materialer med tilsvarende dis-

pensationsmuligheder, og således at der for de uskadelige stoffers vedkommende kan gives generelle dispensationer. Endvidere er dumpning i danske territorialfarvande forbudt også for udenlandske skibe og fly, medmindre der foreligger tilladelse fra vedkommende danske myndighed, det vil sige ministeren for forureningsbekæmpelse eller den, han bemyndiger.

Efter gældende ret vil en dansk virksomhed lovligt kunne lade skadelige stoffer dumpe på internationalt farvand, såfremt dumpningen sker fra udenlandsk fartøj. Dette hul i lovgivningen vil nu blive stoppet, idet det efter forslaget også vil være forbudt her i riget at overlade stoffer eller materialer til transport samt at transportere eller indlaste dem, hvis det sker med henblik på dumpning, medmindre tilladelse til dumpning foreligger eller tilladelse er ufor-nøden.

Om bestemmelsen i forslagets § 9, hvor der foreslås kontroladgang uden retskendelse for de i bestemmelsen nævnte myndigheder, vil jeg gerne sige, at en sådan regel er påkrævet for, at forslagets dumpningsforbud skal blive efterlevet. Jeg skal her fremhæve de begrænsninger, der ifølge bestemmelsen gælder for en sådan kontroladgang, nemlig betingelsen om, at der skal være formodning om, at ulovlig dumpning er sket eller ved at ske, og reglen om, at kontrollen kun kan udøves for at påse, at reglerne om dumpning overholdes.

Jeg vil også gerne nævne bestemmelsen i § 11 om bemyndigelse for ministeren for forureningsbekæmpelse til efter indstilling fra rådet, der er omhandlet i olieforureningslovens § 9, at forbyde udkastning i havet af stoffer eller materialer, der stammer fra den normale drift af skibe m. v., og som må antages at være ikke let nedbrydelige eller skadelige for havets dyre- eller planteliv eller for mennesker. Sådan udkastning omfattes ikke af begrebet dumpning, og det er derfor nødvendigt med særlige regler herom. Dette forudsætter i øvrigt, at der er sikkerhed for, at skibene kan komme af med deres affald i havnene. Spørgsmålet herom er taget op med ministeriet for offentlige arbejder.

Lovforslaget har i øvrigt været drøftet med Danmarks Rederiforening og Industrirådet og de interesserede ministerier. Der har fra alle sider været en særdeles positiv

[Ministeren for forureningsbækampelse.]
indstilling over for lovforslaget. Ved den endelige redigering af dette har vi søgt at tage hensyn til de synspunkter, der er fremkommet under drøftelserne. Jeg vil her også gerne nævne, at Dansk Sprognævn har anbefalet anvendelsen af ordet „dumpning“.

Ved ikrafttrædelsen af den foreslåede lov bør § 10 a i olieforureningsloven ophæves. Dette sker ifølge forslaget til lov om ændring af lov om foranstaltninger mod forurening af havet med olie og andre materialer. Samtidig foreslås det, at der i olieforureningsloven ved siden af bødestraf indføres hjemmel for straf af hæfte, således at loven kommer på linie med de andre love om modvirkning af forurening, som er fremsat i indeværende folketingssamling.

Idet jeg i øvrigt henviser til de til lovforslagene knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale de nu fremsatte lovforslag til en hurtig og velvillig behandling.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til møntlov.

Den nuværende danske møntlovgivning består af et betydeligt antal love, hvoraf de vigtigste er møntloven af 1873 og lov om indenlandsk skillemønt af 1924. Ved 1873-loven, hvortil knytter sig den nordiske møntkonvention af samme år, indførtes det nuværende møntsystem, hvorefter regningsenheden er en krone, som deles i 100 øre.

Den nordiske møntkonvention med til lægskonventioner skabte et for Danmark, Sverige og Norge fælles møntsystem, der var baseret på guld, og som forudsatte fri cirkulation af mønt mellem de tre lande. Den første verdenskrig førte imidlertid til en forskellig udvikling i landene i møntmæssig henseende, hvilket nødvendiggjorde loven af 1924, der indførte særskillemønter. Senere møntlovgivning er udformet som tillæg til møntloven af 1924.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at Sverige den 3. november 1971 i forbindelse med forberedelsen af en ny svensk møntlov, der er udformet efter samme retningslinier som nærværende forslag, formelt opsagde den nordiske møntkonvention. En bekendtgørelse om ophævelse af den nordiske møntkonvention udsendes af udenrigsministeriet.

Møntsystemet herhjemme er således ca.

100 år gammelt, og prisudviklingen siden da har medført, at de mindste mønter — 1- og 2-ørerne — ikke længere har nogen selvstændig købekraft og ej heller udfylder noget behov i den daglige omsætning. Endvidere overstiger fremstillingsprisen langt disse mønters pålydende værdi. Af disse grunde er det derfor foreslået at afskaffe 1- og 2-ørerne.

Bl. a. på baggrund af fremstillingsomkostningerne, som der er nærmere redegjort for i bemærkningerne til lovforslaget, har jeg overvejet tillige at afskaffe 5-øren. Det er imidlertid min opfattelse, at dette i hvert fald for tiden vil medføre for store gener for omsætningen og betyde for store indgreb i samfundets betalingsforhold.

Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at spørgsmålet om omsætningens behov for skillemønt har været forhandlet med interesserede organisationer, der er enige i, at der i hvert fald ikke for tiden bør tages skridt til en afskaffelse af 5-øren. Derimod erklærede man sig enig i, at 1- og 2-ørerne ikke længere er nødvendige for omsætningen.

Som det fremgår af lovforslagets § 2, 1. stk., vil en kommende mønttrække få følgende værdier: 5 kroner, 1 krone, 25 øre, 10 øre og 5 øre. Der vil således ikke være mulighed for at foretage betaling af ørebeløb, som ikke er delelige med 5. Som følge heraf fremsætter handelsministeren lovforslag om gennemførelse af en afrundingsregel.

I den hidtidige lovgivning har ikke alene mønternes pålydende, men også deres vægt, diameter og materiale været fastsat i selve loven. Det må imidlertid anses for hensigtsmæssigt at overlade disse forhold til administrativ fastsættelse, på samme måde som mønternes præg hidtil er blevet fastsat administrativt. Da der endvidere er tradition for, at mønterne præges med den regerende monarks portræt eller monogram, har jeg foreslået, at der anvendes formen kgl. anordning.

Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at det er hensigten, såfremt lovforslaget vedtages med hjemmel i denne bemyndigelse, at formindske 5-øren til omkring den nuværende 1-øres størrelse. Herved vil en kommende mønttrække få en mere rationel opbygning, idet mønternes størrelse vil vokse med den pålydende værdi.

Endvidere vil jeg som anført i bemærk-